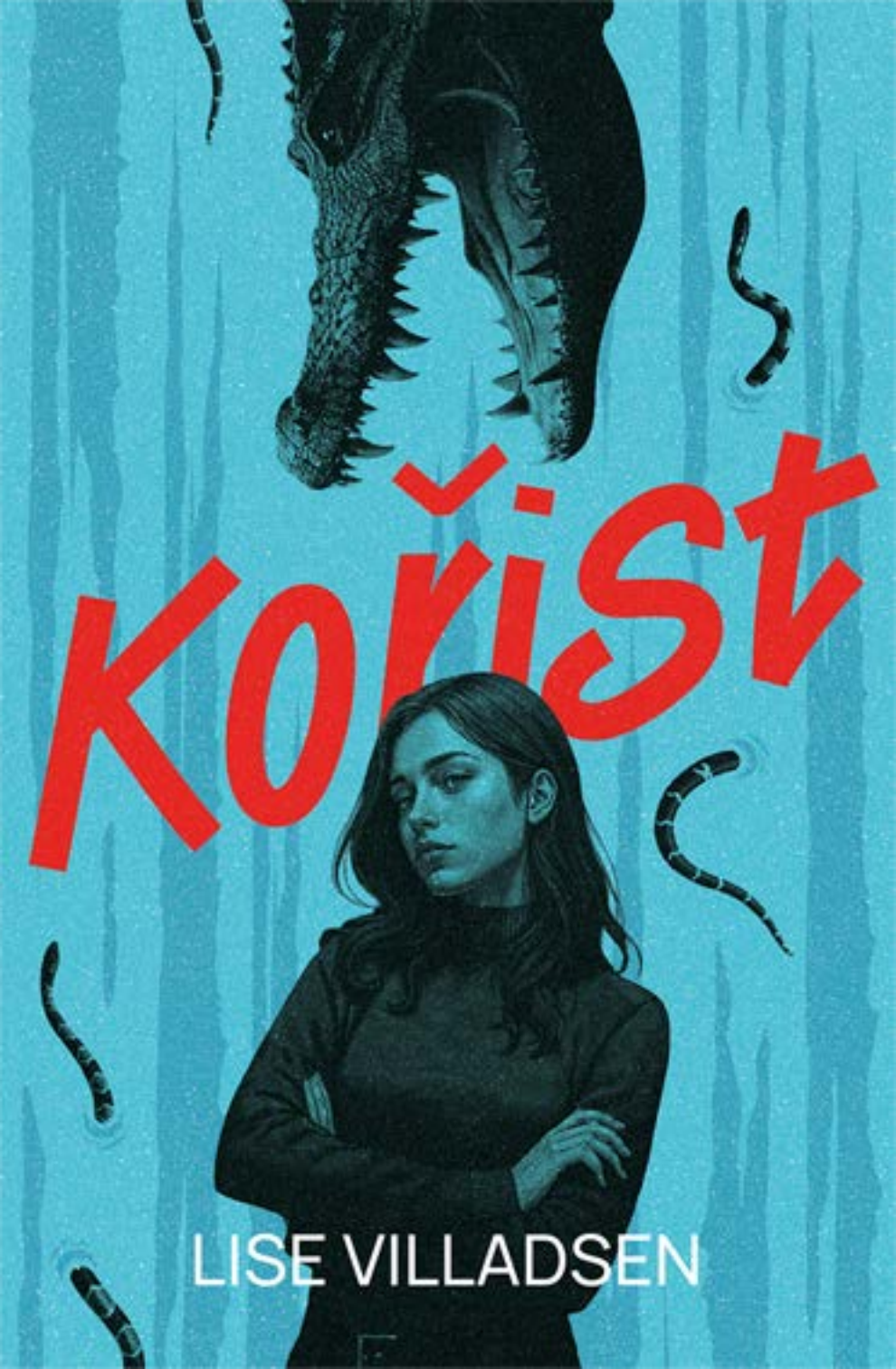

Kørest

LISE VILLADSEN

KOŘIST

Copyright © Lise Villadsen 2021

Published by agreement with Salomonsson Agency

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Kliková, 2025

Cover © Zhivko P- Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6926-1 (pdf)

KOŘIST

LISE VILLADSEN

přeložila Markéta Kliková

OBSAH

Epizoda 1: The Stoners	7
Epizoda 2: Tajemství	27
Epizoda 3: Mrtvá dívka	49
Epizoda 4: Pyžamová párty	73
Epizoda 5: Barbecue	95
Epizoda 6: Roadtrip	113
Epizoda 7: Predátor	135
Epizoda 8: Podraz	147
Epizoda 9: Ples	165
Epizoda 10: Kořist	183
Epizoda 11: Šestý smysl	195

Odvážíš se věřit svému šestému smyslu?

Odvážíš se mu nevěřit?

EPIZODA 1: THE STONERS

„Chovej se slušně,“ řekla mi máma, když jsme se téměř před rokem loučily na letišti.

„A dělej, co ti řeknou,“ dodala jsem.

Trochu rozpačitě jsme se na sebe usmály, ale od té doby na to myslím. Myslím na to i teď, když tvrdnu v malé místnosti bez oken.

„Chovej se slušně.“

„Dělej, co ti řeknou.“

Teď dělám, co mi řeknou. V podstatě mi nic jiného nezbyvá. A chovám se slušně, pokud se někdo na něco zeptá, odpovím „yes, ma’am“ a „no, ma’am“. Ale ve skutečnosti nejsem taková. Jsem zvyklá být silná, uvažovat samostatně, věřit svým instinktům a vlastnímu úsudku.

Včera, když jsme si volaly, máma plakala. Vzlykala. Neslyšela jsem ji plakat celé roky. Od otčímovy smrti.

„Podaří se ti vůbec ještě někdy vrátit domů?“ zajímala se.

Vnímala jsem těch osm tisíc kilometrů mezi námi jako dlouhou zkroucenou šňůru – a jako by se ta šňůra už už měla přetrhnout. Řekla jsem mámě, ať si nedělá starosti. Že se to celé určitě nějak vyřeší.

„Ale jak se to mohlo stát?“ zeptala se těsně předtím, než se spojení přerušilo. „Jak?!“

Právě to bych si přála umět vysvětlit, aby to ona i ostatní pochopili. A o to se teď pokusím.

Nebudu lhát: ten den, kdy moje letadlo klesalo nad Miami, jsem žádné nebezpečí necítila. Cítila jsem napětí. Téměř euforii. Konečně jsem stála před branami světa, který byl větší než městečko na západě Sjællandu, v němž jsem vyrůstala.

Pokud zavřete oči, určitě si to dokážete představit: příjemně svíravý pocit v břiše. Hučící letadlo. Vůně kávy v kabině, stevardky a stevardové, co drkotají s vozičky sem a tam. Cizí hovory v řadách před vámi a za vámi. A můj obličej přimáčkнутý k okénku, rozhlížím se po tom všem, o čem jsem snila: po azurově modrém moři, zlatém pobřeží, pásu neonově zelených palm. A vzadu ční mrakodrapy; velké a trpytivé jako diamanty.

Vedle mě sedí postarší bělovlasá paní. Usnula hned, jak jsme vzlétli z Kennedyho letiště v New Yorku, ale už je vzhůru a ptá se mě, jestli cestuju sama.

„Vypadáš tak strašně mladě.“

Odpovídám jí, že je mi skoro sedmnáct a že tu budu chodit do školy a bydlet u americké rodiny v městečku na pobřeží.

„*Oh my!*“ zvolá. „Takové dobrodružství! Taková odvaha!“ Pak se rozesměje a já se směju s ní a přitom si v duchu říkám: Jo! Tak to bude. Jedno velké dobrodružství.

„Jsi Švédka?“ vyptává se dál.

„Ne, jsem z Dánska.“

„No jo, teď už to vidím,“ podotkne paní. „Zrzavé vlasy. Víkinská krev!“ Načež svraští čelo. „Proč až na Floridu? Já měla za to, že vikingům je nejlépe na chladném severu.“

„Víte, rádi se vypravujeme do světa a tam plníme a vraždíme.“

Když to uslyší, vytřeští vodově modrá očička a hlasitě se zachechtá: „Páni, ty mi ale naháníš strach!“

Kapitán z reproduktoru ohlásí, že zahajujeme přistávací manévry. Dál plácá o tom, že Florida má za sebou sedmatřicet

slunečných dní v řadě a dnes je další z nich. Stevardky procházejí letadlem a sbírají prázdné kelímky od kávy a sáčky od sladkostí.

„Připoutej se, prosím,“ vybídne mě jedna a ukáže mi na břicho. Zacvaknu si pás. Přistávací dráha se objeví v krajině jako dlouhý šedivý jazyk. Je to tady. Teď nás spolkně.

Hned jak vystoupím z letadla, začíná dlouhé putování k prostoru se zavazadlovými pásy. Jakmile si zapnu telefon, cinkne mi zpráva od Benedicte. Benedicte je dánsko-americká kontaktní osoba pro všechny výměnné studenty z Dánska. Poprvé jsem se s ní setkala na informativní schůzce o pobytu v USA. A pak znova na uvítacím kurzu v New Yorku. Její úlohou je zajistit, abychom se všichni v pořádku dostali k novým rodinám. Jsme jako skupinka upípaných kuřátek, která rozděluje do hnízd po celých Státech, což je pro někoho jako Benedicte dokonalý job. Je na prahu čtyřicítky, má krátké vlasy a spoustu energie a chová se, jako by byla vedoucí baseballového soustředění pro sirotky: objímá nás, výská a uděluje nám dobré rady do života. Benedicte je máma kvočna – v nejlepším slova smyslu.

Nemůžu se ubránit nutkání srovnávat lidi se zvířaty. Existují přibližně dva miliony druhů zvířat, takže je dost z čeho vybírat. Já se například narodila jako kočka – trochu se stydím dokonce i před lidmi, které znám dobře. A na vkus jistých lidí jsem až moc samostatná. Moje máma je labradorka; v první řadě důvěřivá. Přesto se nám spolu hezky žije už šestnáct let, ačkoli jsme pes a kočka. Můj táta je průsvitná medúza v nekonečném oceánu. Nikdy jsem se s ním nesetkala, odešel dřív, než jsem se narodila. Můj otčím byl hyena – o tom ale jindy. Ten příběh si schováme na později.

* * *

Doufám, že let proběhl dobře, píše Benedicte. Tvoje hostitelská rodina na tebe podle dohody čeká v příletové hale. Mají velkou ceduli s tvým jménem – no worries, najdete se raz dva!

Pošlu Benedicte zdvižený palec.

Před odletem jsem si s dcerou hostitelské rodiny vyměnila pár mailů. Jmenuje se Rebecca a je stejně stará jako já. Jednou se jí dokonce podařilo svolat rodinu mých hostitelů na setkání přes skype. Čtyři členové rodiny *the Stoners* se shlukli před kamerkou a upírali pohledy do objektivu s tichým soustředěním, jako by byli u fotografa a nechali se fotit na pas.

Rebecca i její máma jsou obě vysoké, opálené a silné. Připomínají dvě elegantní gazely, jednu velkou a jednu trochu menší. Představovala jsem si je v běhu – při sprintu. Nikdy bych jim nestačila.

Můj nový hostitelský táta, *Mr. Stoner*, postával s kšiltovkou v ruce a ovíval se jí kolem hlavy, když mu po spáncích začal stékat pot. Nedokázala jsem přijít na to, jaké zvíře je. Zatímco vykládal, že ten den mají 85 *Fahrenheit*, zkoušela jsem projet nejružnější zvířecí druhy. Je gorila? Lev? Ne. Ovšem mluvil s přízvukem, jako by vyrůstal v Texasu.

Rebecca v jednom mailu uvedla, že je můj hostitelský táta správce parku v přírodní rezervaci. A doopravdy vypadá, jako že ohánění se motorovou pilou je pro něj brnkačka.

Můj nový hostitelský bratr se musel trochu sklonit, aby se vešel do záběru. Když jsem zjistila, že budu bydlet spolu s osmnáctiletým americkým klukem, co se jmenuje Jamie, okamžitě jsem si představila tupého, ale dobře stavěného hráče amerického fotbalu. Nebo možná surfaře s vyšisovanými vlasy a jiskřivě modrýma očima. Jenže opravdový Jamie byl tmavovlasý a samá ruka samá noha, skoro vychrtlý a na hlavě měl rozčuch – ne ovšem cool, jenom jako vlasy, které se nikdo neobtěžoval upravit. Je to panter. O tom už tehdy nebylo

pochyb. Nicméně zcela zvláštního druhu: bledý jako stěna, což teda vyžaduje poměrně dost hodin hraní na schovávanou se sluncem, pokud člověk bydlí v *The Sunshine State*.

Toho dne jsem Jamiemu pohlédla do očí poprvé. Byly tmavé a trochu teskné, ale zračilo se v nich i něco jiného. Něco, co jsem tehdy nedokázala pojmenovat. Při pohledu do jeho očí jsem si připadala jako zhypnotizovaná, jako by mě ponoukal k nějakému velmi nebezpečnému činu. Třeba stát na mostě a zírat do divoké řeky, která zurčí hluboko pode mnou, a najednou dostat chuť se do ní vrhnout. Po hlavě. Bez záchranné vesty. Jenže než jsme si stihli cokoli říct, vyklouzl ze záběru a zmizel, jako by upaloval pryč, seč mu síly stačí.

U jednoho z mnoha pásů se zavazadly popadnu svůj kufr na kolečkách. Lidmi se to tu jen hemží, ale oproti New Yorku, kde mají všichni naspěch a jsou pěkně oblečení, tady co do oblečení i tempa panuje určitá pohoda. Většina cestujících odchází v kratasech a žabkách, jako by se zrovna vrátili z dovolené. Dokonce i hlas z reproduktoru zní líně a odevzdaně, když hlásá klasické: „Poslední výzva pro cestující *Mr. and Mrs. Wilson* letu 705 na Havaj.“

Jakmile opustím prostor se zavazadlovými pásy, projdu celní kontrolou i velkými skleněnými dveřmi, okamžitě zahlédnu ceduli se svým jménem. Drží ji mezi sebou Rebecca s hostitelskou mámou. Cedule mezi nimi poskakuje ze strany na stranu, jako by byly dvě pouliční prodejkyne nebo mažoretky. Na okamžik se mi při pohledu na roztančená písmena, která tvoří mé jméno a další slova, skoro zatočí hlava:

WELCOME WILMA – OUR NEW DAUGHTER
& SISTER!

Rebecca působí v křídově bílých teniskách a růžovém tričku s nápisem *Go Girls!*, které má zastrčené za kraj džínové sukně, sportovně. *Mrs. Stoner* dorazila v bílých šatech bez rukávů, vypadají prakticky a elegantně zároveň. Připadám si před nimi v ustrižených džínových šortkách a tričku, co po mnoha hodinách cestování zapáchá, zmuchlaně a umolousaně. Zacuchané vlasy jsem si stáhla do drdolu, ale když ke své floridské rodině táhnu kufr, cítím, jak mi po krku stéká pot.

„Ahoj nová ségro!“ Rebecca mě prudce obejmě, jako by se rozhodla ignorovat skutečnost, že se vůbec neznáme. A taky že smrdím.

„A tvoje nová mamka by tě taky ráda objala,“ prohodí paní Stonerová. „Říkej mi prostě Mariann a tykej mi.“

„Mariann,“ opakuju, když se objímáme, je to rychlé a zdvořilé objetí. Z obou vychází čistá a jemná vůně kokosu.

„Manžel je v práci, takže se s tebou setká až doma,“ vysvětluje Mariann.

„A Jamie – ten tu prostě není,“ dodá Rebecca. „Nikdo neví proč.“

„No. My to dobře víme. Jamie je na dramaťáku,“ opravuje ji Mariann. Rebecca na mě udělá oči.

„Ty si taky vybereš nějaké zajímavé kroužky po škole,“ pokračuje Mariann. „Jsou tam třeba mažoretky, volejbal, atletika... a šachy.“

„Šachy? Prosím tě, mami,“ zaúpí Rebecca.

„No tak debatní kroužek.“

„Mami, prostě se do toho nemontuj a nech Wilmu, ať si vybere sama.“

„Debatní kroužek zní dost dobře,“ zapojuju se.

Mariann se zasměje a dloubne Rebeccu do žeber. „Tak vidíš, miláčku, tvoje máma není ještě tak úplně mimo, jak si myslíš.“

Těsně předtím, než dorazíme k východu, míjíme pobočku KFC. Valí se odtamtud fritákový pach a Mariann se zastaví a položí mi ruku na rameno.

„Nemáš hlad, Wilmo?“

„Ne, děkuju. Jedla jsem v letadle.“ Po chvílce váhání dodám:
„Já moc nejím maso.“

„Ty moc nejíš maso?“ Zmateně zamrká.

„Vlastně se ho snažím nejíst vůbec.“

„Takže jsi vegetariánka?“

„Tak by se to nejspíš dalo říct.“

„To podle mě v tvých papírech nebylo?!“ Mariann se tváří úplně vyjeveně, což je upřímně řečeno přehnaná reakce. Vždyť je to jen jídlo – bez masa.

Pokračujeme na parkoviště, kde nás do obličeje udeří teplý vzduch jako proud z fénu. Nebe je zářivě modré a já vzhlednu, přitom zhluboka vdechuju velké doušky suchého horkého vzduchu, hltám je, jako by to byl milkshake zdarma. Posadíme se do Mariannina kombíku a opouštíme letištní prostor. Sedím s Rebeccou na zadním sedadle. Vyměníme si telefonní čísla a ona mi okamžitě začne posílat esemesky, přestože sedíme hned vedle sebe:

Máš fakt červený vlasy!

Líbí se mi tvůj přízvuk.

Vidělas v New Yorku nějaký luxusní týpky?

Čtu si je, ale neodpovídám na ně. Směje se a vrhá na mě tajuplné pohledy, takže zapochybuju, jestli je taková doopravdy, nebo si ze mě jen dělá legraci. Mariann zapne klimatizaci na plné obrátky a začne se mě vyptávat na cestu. Vyprávím o dnech v uvítacím kurzu. Pak se mě zeptá, jestli jsem si v New Yorku koupila něco parádního na sebe.

„Ne. Ale já stejně nikdy nenakupuju.“

„Proč ne?“ diví se Rebecca.

„Oblečení mě nikdy nezajímalo.“

Rebecca mě sjede pohledem, prohlédne si moje triko a odrbané šortky. Pak zvedne oči, setká se s mým pohledem a honem se usměje.

„Už ses ozvala mámě, žeš přistála?“ Mariann na mě pohledne přes zpětné zrcátko.

„Zatím ne.“

„Wilmo,“ pronese mírně vyčítavým tónem. „Možná jsme tady pro tebe nová rodina, ale nechceme přece, aby si tvoje máma doma v Dánsku dělala starosti, že ne?“

„Jasně že ne,“ prohlásím a začnu vytukávat mámě zprávu. Jinak jsme se dohodly, že to s kontaktem nebudeme přehánět. To je takový koncept mého roku ve Státech. Já budu stát na vlastních nohou. Ona bude stát na vlastních nohou. Dokonce jsme to vyslovily nahlas jako dohodu: musíme se naučit pořád se jedna o druhou nestrachovat.

Cesta autem trvá přes dvě hodiny a já jsem si během ní zřejmě zdřímla, protože se vzbudím tím, že do mě Rebecca šťouchne a zvolá: „Tak jsme tu!“ a ukazuje z okna.

Narovnám se a zahlédnu ceduli města Neptune Beach. Nejprve nás obklopují jen pole, žlutá a se zralým obilím, táhnou se do nekonečna až k horizontu. Krátce poté přejedeme přes železniční trať u přejezdu se signálním semaforem a vjedeme do hezké čtvrti. Na chodnících vidím běžce, lidi venčící psy a děti ve společnosti rodičů nebo chův.

Vypadá to přesně jako z katalogu, kterým jsem si vloni v létě listovala, když jsme se tehdy rozhodovaly, jaký stát a oblast vybereme na seznam přání. „Tady,“ řekla jsem mámě a zapíchla prst doprostřed stránky.

Dlouze se zadívala na fotky a text se vším, co slibovali pod nadpisem „Zlaté pobřeží Floridy“: Písečné pláže dlouhé přes

1200 kilometrů. Průměrná teplota 26 stupňů. Dobré školy, přátelství na celý život, velkolepé přírodní parky, bohatá fauna, rodiny s finančním i společenským nadbytkem. Jinými slovy: optimální podmínky pro šťastný život.

„Jsi si jistá, že raději nechceš něco političtějšího?“ zeptala se mě máma a znovu navrhla Washington. Viděla jsem jí v očích jisté trápení. Lehkou zlobu nebo smutek z toho, že na Floridě dostanu všechno, co mi ona nedokázala poskytnout. „Ano,“ prohlásila jsem. „Jsem si úplně jistá.“

Dům rodiny Stonerových se nachází na Oak Street. Připadalo mi, že už tu čtvrť svým způsobem znám. Navštívila jsem ji mnohokrát předtím spolu se žlutým panáčkem z Google Street View. Po obou stranách ulice stály velké vily, jedno- nebo dvoupodlažní, všechny s tak šťavnatě zelenými trávníky, že by si jeden myslel, že jsou nastříkané barvou. Několika domům vlála ze střešní římsy americká vlajka.

„Vítej doma, Wilmo,“ pronese Mariann, když dojedeme k velké bílé vile.

Když jsem seděla u počítače, připadalo mi to docela dost jako pohybovat se ve sterilní filmové kulise. Zažít to na vlastní kůži je něco úplně jiného. Vystoupím z auta a zamžourám proti ostrému slunci. Vlažný vítr mě hladí po holých pažích. Ve vzduchu voní čerstvě posekaná tráva, na verandě domu stojí zahradní houpačka, lehce se pohupuje ve větru a vrže. Úplně se vidím, jak v ní ležím, popírám z plechovky pepsi a komíhám nohama. Po trávníku jezdí postřikovač, dělá čuk-čuk a s kapkami vody chrlí i duhu. Ve vjezdu už jedno auto parkuje. Je to velký černý landrover s nápisem: WILD COW ISLAND – PARK RANGER. Na pneumatikách má bakule bláta. Je to jediná špína v celé čtvrti.

„Táta je doma!“ vykřikne Rebecca a rozeběhne se k hlavním dveřím a do domu. Já a Mariann společnými silami

vytáhneme tašky a kufr na kolečkách. Vystoupáme těch pár schůdků na verandu a ona se na mě usměje.

„Moc si přeju, abys měla na Rebeccu dobrý vliv,“ poznamená, na okamžik se zarazí a pak dodá: „Vlastně na nás všechny.“

Nikdy nezapomenu na pohled, kterým mě Mariann při těch slovech počastovala. Pohlédla na mě, jako bych byla kúra na nevléčitelnou nemoc. A přesně v tu chvíli jsem to pocítila poprvé: záchvěv neklidu. Pocit, že něco možná nebude tak nádherné jako na fotkách v katalogu.

Chodba vedoucí k obýváku je plná zarámovaných fotografií. Když jí procházím, ze všech stran na mě civí jejich obličeje. Rebecca a Jamie jako miminka s holými hlavami a chybějícími předními zuby a jako malé děti. Svatební fotografie pana a paní Stonerových. Zdá se mi, že jim bylo sotva dvacet, když si tehdy řekli ano. Jen dvojice zamilovaných středoškoláků navlečených do honosného oblečení. Visí tu i starší fotky pana Stonera v plné výstroji na americký fotbal – v rozměrných ramenních chráničích, helmě a s jedním kolenem spočívajícím na zeleném hřišti. Vedle snímku velice mladé Mariann v tiáře a rozměrných lila svatebních šatech. Přes hrud' jí plandá modrá šerpa s nápisem „HOMECOMING QUEEN“.

Mariann vidí, na co se dívám, a trochu rozpačitě se zasměje: „Jojo, to byl život!“

V obývacím pokoji sedí Rebecca na područce křesla, obličej od nás má odvrácený. Vidím za ní svého hostitelského tátu. Na hlavě má kšiltovku a zahlédnu jeho silné bicepsy, když Rebeccu poplácá po stehně, jako by říkal: „Dík za pokec, kiddo.“ Pak se zvedne a jde mě přivítat.

Okamžitě zaregistruju zvláštní pach, jenž se kolem něj vznáší. Je velmi diskrétní, skoro nepřítomný, ale je tam. Potom

i něco dalšího, cosi kořenného a trochu ostrého. Zatím jsem se nedobrala toho, jaké je zvíře. Začíná mě to trápit.

„Vítej do rodiny, Wilmo.“

„Díky.“

Natáhnu ruku, i když nás stále dělí několik metrů. Nerada objímám neznámé muže a ráda bych se ujistila, že se o to pan Stoner nepokusí. Chvilíčku zaskočeně kouká na mou ruku, pak ji sevře.

„Říkej mi Josephe,“ navrhone. „Nebo prostě Joe, jestli chceš.“

„Oukej, Joe,“ prohodím a on se usměje.

Mariann se vytáhne na špičky a vlepí svému muži rychlou pusou na tvář. „Kde jsi nechal Jamieho?“

„Ještě není doma.“

Vymění si pohled, delší, než je nutné.

„Aha. No tak to určitě brzo dorazí!“

Dost mi připadá, že to Mariann říká výhradně kvůli mně. Pak navrhone, že mě provede po zahradě a po domě, a potom zajdeme do kuchyně a přichystáme večeři. Jakmile mě Mariann začne provázet, Rebecca zmizí nahoře. Začneme vzhledu na zahradě, která je kolem bazénu, prostoru pro grilování a dlážděné terasy oddělená vysokým bílým plotem.

„Každý den s Rebeccou zahajujeme plaváním,“ informuje mě Mariann. „Klidně se přidej, scházíme se ráno v půl sedmé v bazénu.“

„Já si asi radši přispím.“

Mariann se zasměje. „Jsi upřímná, to se mi líbí!“

Vracíme se k domu. V přízemí se nachází obývací pokoj, kuchyň a toaleta. Z chodby vedou jedny dveře přímo do prostorné garáže, Mariann tvrdí, že Joseph ji používá jako dílnu. Pootevře dveře. Uvnitř panuje tma, přesto zahlédnu obrys několika policových skříní a ucítím cosi pronikavě páchnoucího, možná čpavek. Jakmile Mariann stiskne vypínač a prostor ozáří světlo, polije mě horko. Ze stropu visí čtyři silné

stříbrné háky, lesknou se, pod nimi je velká čtvercová mřížka. Podél jedné stěny, kterou nelemují regály, stojí podlouhlý stůl s několika tmavými nerovnoměrnými kalužemi: krev.

Tohle není dílna.

Tohle jsou jatka.

Cítím, jak Mariann sleduje můj pohled.

„Joseph občas zajde na lov...“ utrousí zdráhavě. „Ale nestává se to nijak často.“

Nahoře mi ukáže prostornou koupelnu s vanou a růžovými kachlíčky a pak čtyři pokoje, které leží jeden vedle druhého podél dlouhé chodby. Nejprve otevře dveře k Jamiemu, pak k Rebecce, poté ke mně – do pokoje pro hosta. Poslední dveře neotevře, jen zabubnuje nehty na dřevo a usměje se: „Tady spíme s Josephem my dva.“

V půl šesté začneme připravovat večeři. Cítím se totálně vyčerpaná a nejradši bych si zalezla do postele a několik hodin byla o samotě, abych vstřebala všechny nové dojmy. Jenže přes veškeré řeči o rodině vím, že jsem pořád prostě jen host. A od hostů se očekává určité vystupování. Alespoň do doby, než se lépe poznáme.

Chystáme jídlo, které Mariann označila za „buffalo chicken“. Pokrm sestává z kuřecích křídel obalených v rozpuštěném másle a kajenském pepři, k tomu dip z modrého sýra a bramborová kaše s čedarem.

„Máme taky kukuřici a okurky,“ oznamuje Mariann. „A... ehm, květák!“ Přehrabává se v lednici a působí trochu zmateně. „Škoda, že jsme nevěděli předem, že nejíš maso, abychom měli doma něco místo něj.“

„Nedělej si starosti se zvláštním jídlem,“ plácnu rychle. „Jím všechno – kromě masa.“

„Jo, ale rádi bychom ti to tu co možná nejvíc zpřijemnili. A navíc se jedná o večeři na přivítanou.“ Mariann zní dotčeně

a já jí dobře rozumím. Přesně kvůli tomu jsem ve formuláři od organizace nevyplnila políčko „zvláštní stravovací nároky“. Vybírat se mohlo mezi košer, vegetariánským, halal, bezlepkovým, bezlaktózovým. Jenže to všechno znělo tak, že by mě kvůli tomu nemuseli vybrat, protože to znamená potíže. A já chtěla, aby mě vybrali.

Ke stolu zasedneme v půl sedmé. V čele sedí Joseph, já zaujmu místo vedle Rebeccy, ovšem židle naproti mně, ta vedle Mariann, zeje prázdnotou. Jamieho místo. Prostírala Rebecca a položila tam talíř, ale ne skleničku na vodu ani příbor, jako lehkou demonstraci toho, že je směšné prostírat pro někoho, kdo se stejně nehodlá dostavit.

„U nás doma se před jídlem modlíme,“ oznamuje Mariann. „Taky to tak u vás doma s mamkou děláte?“

„Ne.“

„Časem se to naučíš. V děkování se střídáme a dneska je na řadě Rebecca. Rebecco?“

Všichni tři skloní hlavu, takže se bradou skoro dotýkají hrudníku. Pak sepnou ruce a položí je před sebe na stůl. Taky skloním hlavu, ale nepřiměju se sepnout ruce a poděkovat jakémusi bohu, na kterého nevěřím. Na informační schůzce nás sice připravili na to, že takřka všechny rodiny jsou křesťanské a aktivní v církvi, jenže slyšet to jako informaci je jedna věc a vidět to na vlastní oči u večere je prostě trochu jiné.

Rebecca začne drmolit: *„Požehnej, Pane, tyto dary, které máme z tvé štědrosti. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.“*

„Amen,“ hlesnou Mariann a Joseph zároveň. Rebecca na mě pohlédne, pořád se skloněnou hlavou. Pak do mě pod stolem kopne.

„Amen,“ vyhrknu honem.

Všichni zase vzhlednou. Mariann mě požádá, ať si nandám. Zapečená bramborová kaše a zelenina chutná dobře.

Na stole je i česneková bageta s máslem, co stéká po prstech, když si ukousnu. Ostatní se zahryzávají do kuřecích křídel. Skoro už jsem zapoměla ten zvuk, zvuk masa odtrhávaného od kostí. Trochu mi to připomíná zvuk, když se z rány strhává stará náplast, která pořádně drží.

„To je fakt pitomý, že nejíš maso,“ nadnese Rebecca. Oběma rukama drží kus kuřete, malíčky jí trčí do vzduchu. „Máma dělá nejlepší *buffalo chicken* na světě. Určitě nechceš ochutnat? Aspoň kousíček?“ Usměje se na mě a ukousne si velké sousto kuřete.

„Rebecca,“ vkládá se do toho Mariann. „Wilma se tak rozhodla a my to samozřejmě respektujeme.“

Všimnu si, že si s Josephem vymění rychlý pohled.

„Ty nejíš maso?“ zeptá se Joseph takovým tónem, že jsem si jistá, že Mariann si mu už stěžovala.

Zavrtím hlavou, přitom polknu sousto bramborové kaše.

„Jak je to možný?“

„Moje máma je veterinářka. To ji určitě ovlivnilo.“

„Takže jste vegetariánky obě? Ty i tvoje máma?“ Odhodí ohlodanou kost na hromádku na svém talíři. Jakmile kuřecí kost dopadne na ostatní, dutě to klepne.

„Já to vlastně nevnímám tak, že jsem vegetariánka,“ vysvětluju. „Prostě nejíme maso. Připadá nám to přirozené. Můžeme jíst spoustu jiných věcí.“

„Je to něco ženskýho?“ usměje se. „Dohodly jste se, že budete držet štíhlou linii?“

„Ne,“ zamítnu to. „O to vůbec nejde.“

„A o co teda jde?“

„Je to vlastně ideologie.“

„Přímo ideologie?“

„Ano...“ Váhám. Joseph si toho všimne a povzbudivě zašermuje vidličkou. „Neboj se, pověz nám o tý své... ideologii.“

„Je to otázka etiky a morálky,“ prohlásím. „Zvířata nezabíjejí mě. Tak já nezabím je.“

„Ale ona by tě klidně zabila,“ namítne Joseph. „Kdybys nebyla chráněná zdmi a stěnami, zakousla by tě. Je to zvířecí instinkt.“

Srdce se mi rozbuší o něco rychleji. Nemám chuť se pouštět do téhle diskuze, a už vůbec ne hned první večer. Zároveň mu nechci dát za pravdu.

„Kráva přece nemá pud někoho zabíjet,“ prohlásím. „Ani kuře.“

Když to řeknu, Rebecca přestane žvýkat a zadívá se na mě.

Nejlíp bych udělala, kdybych držela jazyk za zuby, ale teď už jsem začala: „Zvířata cítí strach a bolest stejně jako lidi. A já si prostě myslím, že je špatně jíst někoho, kdo cítí totéž, co já.“

„Aha.“ Joseph si z podnosu vezme další kuřecí křídlo a půl minuty přežvýkuje, načež evidentně najde ztracenou nit: „Jo, vidím na tobě, že si myslíš, že člověk je v tomhle parchant.“

„Kdo jiný by byl parchant?“ opáčím. „Lidi nesou vinu za vraždění, rasismus, kapitalismus a globální oteplování. Zvířata tu prostě jen jsou. Zvířata tu byla první.“

„Tenhle postoj člověk zřejmě může mít, jen když mu je šestnáct,“ prohlásí Joseph a teď mu z hlasu číší jistá ostrost. Ne moc, jen špetka.

„Už jsi jistě poznal, že Wilma uvažuje, že by se přidala do diskuzního kroužku,“ podotkne Mariann a zasměje se, oči vidně v rodině zahlazuje nesrovnalostí.

„Jo, zjevně jsme do rodiny dostali malého debatéra.“ Joseph se na mě usměje.

Já se usměju na něj. Nechám ho mít poslední slovo.

Muži, co ztratí tvář, jsou nebezpeční.

Po večeri společně s Mariann a Rebeccou sklídíme ze stolu. Joseph se posadí do křesla, zapne v televizi sport a zvuk pustí